

Søger

En mand uden hænder ringede på for at sælge mig et foto af mit hus. Bortset fra krogene af krom var han en almindeligt udseende mand omkring de 50.

”Hvordan mistede du dine hænder,” spurgte jeg ham, efter at han havde sagt, hvad han ville.

”Det er en anden historie”, sagde han. ”Vil du have billedet eller ej?”

”Kom indenfor,” sagde jeg. ”Jeg har lige lavet kaffe.”

Jeg havde også lige lavet noget Jell-O. Men det fortalte jeg ikke manden.

”Må jeg låne dit toilet,” sagde manden uden hænder.

Jeg ville se, hvordan han holdt på en kop.

Jeg vidste, hvordan han holdt kameraet. Det var et gammelt polaroidkamera, stort og sort. Han havde fastgjort det til læderremme, som lå over hans skuldre og løb rundt om ryggen, og det var det, som fastgjorde kameraet til hans bryst. Han stod på fortovet foran ens hus, fandt huset i søgeren, trykkede på udløseren med en af sine kroge, og fotoet poppede ud.

Jeg havde iagttaget ham fra vinduet, ser du.

”Hvor sagde du, at toilettet var?”

”Derhenne til højre.”

Han bøjede sig og vikled sig krumrygget ud af remmene. Han lagde kameraet på sofaen og glattede sin jakke.

”Du kan kigge på det her imens.”

Han rakte mig billedet.

Der var en lille rektangel græsplæne, indkørslen, carporten, hovedtrappen, karnappen og det vindue, jeg havde iagttaget ham fra i køkkenet.

Hvorfor skulle jeg ville have et billede af dén tragedie?

Jeg kiggede lidt nærmere på billedet og så mit hoved, *mit hoved*, derinde i køkkenvinduet.

Det fik mig til at tænke, at se mig selv på den måde. Jeg kan godt sige dig, at det får een til at tænke.

Jeg hørte toilettet skylle ud. Han kom ud i entreen, lynede op og smilede, den ene krog holdt hans bælte, den anden stoppede hans t-shirt på plads.

”Hvad synes du?” sagde han. ”Er det OK? Personligt synes jeg, det blev et fint billede. Ved jeg måske ikke hvad jeg gør? Lad os bare indrømme, at det kræver en professionel.”

Han kløede sig i skridtet.

”Her er kaffen,” sagde jeg.

Han sagde: ”Du bor alene, ikke?”

Han kiggede ind i stuen. Han rystede hovedet.

”Hårdt, hårdt,” sagde han.

Han sad ved siden af kameraet, lænede sig tilbage med et suk og smilede som om han vidste noget, han ikke havde i sinde at fortælle mig.

”Drik din kaffe,” sagde jeg.

Jeg prøvede at finde på noget at sige.

”Der var tre unger her, som ville male min adresse på kantstenen. De ville have en dollar for det. Du skulle vel ikke kende noget til det?”

Det var et skud i tågen. Men jeg iagttog ham alligevel.

Han lænede sig alvorligt frem, koppen balancerede mellem hans kroge. Han satte den ned på bordet. "Jeg arbejder alene," sagde han. "Det har jeg altid gjort, og det vil jeg altid gøre. Hvad er det du vil sige?"

"Jeg prøvede at finde en forbindelse," sagde jeg.

Jeg havde hovedpine. Jeg ved, at kaffe ikke er godt for det, men af og til hjælper Jell-O. Jeg tog billedet op.

"Jeg stod i køkkenet," sagde jeg. "Normalt er jeg omme bagi."

"Det sker hele tiden. Så de forlod dig bare, gjorde de ikke? Nej, tag nu mig, jeg arbejder alene. Hvad siger du? Vil du have billedet?"

"Jeg tager det," sagde jeg.

Jeg rejste mig op og tog kopperne.

"Selvfølgelig," sagde han. "Mig, jeg har et værelse inde i byen. Det er okay. Jeg tager bussen ud, og når jeg har været gennem forstæderne, tager jeg til en anden by. Kan du se, hvad jeg mener? Jeg har også haft børn engang. Ligesom dig."

Jeg ventede med kopperne i hånden og betragtede ham, mens han kæmpede sig op fra sofaen.

Han sagde: "Det var dem, som gav mig de her."

Jeg kiggede indgående på hans kroge.

"Tak for kaffe og for lån af toilettet. Jeg føler med dig."

Han løftede og sænkede sine kroge.

"Så vis mig det," sagde jeg. "Vis mig hvor meget. Tag nogle flere billeder af mig og mit hus."

"Det virker ikke," sagde manden. "De kommer ikke tilbage."

Men jeg hjalp ham med at komme i remmene.

"Jeg kan give dig et tilbud," sagde han. "Tre for en dollar." Han sagde: "Hvis jeg gør det billigere, taber jeg på det."

Vi gik udenfor. Han justerede lukkeren. Han fortalte mig, hvor jeg skulle stå, og vi gik i gang med det. Vi gik rundt om huset. Systematisk. Af og til var jeg i profil, af og til kiggede jeg lige ud.

"Godt," sagde han. "Det er godt," sagde han, mens vi gik, indtil vi var nået hele vejen rundt om huset og tilbage til forsiden igen. "Det er tyve. Det rækker."

"Nej," sagde jeg. "På taget," sagde jeg.

"Hold da kæft," sagde han. Han kiggede op og ned af vejen. "Nå ja, okay," sagde han.

"Sådan skal det være!"

Jeg sagde: "Hele molevitten. De stak bare af."

"Se på dem her," sagde manden, og igen holdt han sine kroge frem.

Jeg gik indenfor og hentede en stol. Jeg satte den under carporten. Men det var ikke nok, så jeg tog en tremmekasse og placerede den ovenpå stolen.

Det var okay deroppe på taget.

Jeg rejste mig op og kiggede mig omkring. Jeg vinkede, og manden uden hænder vinkede tilbage med sine kroge.

Det var da jeg så dem, stenene. Det var, som om der var et lille lager af sten på pladen over skorstenen. Du ved, hvordan børn er. Du ved, hvordan de hober dem op, fordi de har tænkt sig at smide dem ned i ens skorsten.

"Er du klar?" råbte jeg, og jeg tog en sten og ventede indtil han havde mig i sin søger.

"Okay!" råbte han.

Jeg tog armen tilbage og skreg ”Nu!”. Jeg smed den forpulede sten så langt som jeg kunne.
”Jeg ved ikke rigtigt,” hørte jeg ham råbe. ”Normalt tager jeg ikke billeder af noget, der bevæger sig”.
”Igen,” skreg jeg og tog endnu en sten.